

KINAS KRISTNE RÅD PÅ BESØG I FOLKEKIRKEN

”I bruger jeres salmebog meget og Bibelen og kirken mindre...” – det var den umiddelbare reaktion fra lederen af Kinas Kristne Råd, Fu Xianwei, da han blev spurgt af [Kristeligt Dagblad](#), hvad han havde lagt mærke til under sit besøg i folkekirken i maj måned. Og efter alt at dømme var det ikke en negativ bemærkning, for lige inden havde samme Fu Xianwei så mindeligt bedt Folkekirkens

mellemkirkelige Råd om – så snart den foreligger - at tilsende ham et eksemplar af den salmebog med engelske oversættelser af 50 danske kernesalmer, som Rådet i samarbejde med Bibelselskabet er ved at lægge sidste hånd på. Indstillingen er så absolut, at man både kan og skal lære af hinanden i kirkerne over grænser.

Nyvalgt ledelse

Folkekirken var i dagene 10. -13. maj vært for en delegation med seks højtstående medlemmer fra Kinas Kristne Råd. Invitationen bundede i det forhold, at Kinas Kristne Råd sidste år valgte ny national ledelse, som nu gennem besøg i andre kirker forsøger at opbygge og vedligeholde relationer internationalt. Delegationslederen Fu Xianwei udtrykte sig da også ved flere lejligheder under besøget meget positivt omkring de muligheder for samarbejde og inspiration, der følger med globaliseringen – også når det gælder salmesang og bibellæsning.

Historiske kontakter til nordiske lande

Gennem en årrække har folkekirken haft jævnlige kontakter til Kinas Kristne Råd, den nationale samlingsorganisationen for Kinas officielle protestantiske kirke. Med ca. 20 millioner medlemmer på landsplan er det et af de rigtigt store kirkesamfund i verden og samtidigt er det en kirke i vækst, der ser fremad og udad til resten af verdens kirker. Kinas Kristne Råd er siden 1991 medlem af Kirkernes Verdensråd men lægger samtidigt vægt på at have frugtbare bilaterale relationer til andre kirkesamfund. Besøget i Danmark var del af en længere besøgsrække, der udover Danmark omfattede Norge og Finland. Alle tre landes kirker har en stærk historisk tilknytning til Kina gennem missionsarbejdet i første halvdel af det 20. århundrede. Selvom Kinas Kristne Råd i dag ønsker at være selvstændig og ikke benytter sig af vestlige missionærer i traditionel forstand, husker man missionærernes arbejde og sætter pris på de historiske bånd til de nordiske kirker.

Indtryk af folkekirkens bredde

Folkekirkens mellemkirkelige Råd stod som officiel indbyder og vært under besøget, men programmet var tilrettelagt sådan, at delegationen fik et bredt indtryk af folkekirkens arbejde i Danmark. Det var således muligt for gæsterne både at møde Ombudsmand Hans Gammeltoft-Hansen, som påtog sig opgaven at forklare forholdet mellem stat og kirke i Danmark, og indvandrere og hjemløse i et par kirkelige væresteder på Vesterbro. Endvidere var der besøg hos en række frie kirkelige organisationer med interesse i Kina: Danmission, Bibelselskabet og DSUK.

- ▶ Mindretalskirke bliver brobygger i Taleban-styret pakistansk provins, side 2
- ▶ ”Den der løfter blikket ser ingen grænser”, side 2
- ▶ Reformatoren Calvin fylder 500 år, side 3
- ▶ Projekt Forfulgte Kristne på tegnebrættet, side 3
- ▶ Kort nyt, side 3
- ▶ Boganmeldelse, side 4
- ▶ Opsang, side 4

NYT udgives af
Det mellemkirkelige Råd
www.interchurch.dk

Må frit gengives med angivelse af kilde.

Artiklerne er ikke nødvendigvis udtryk for Det mellemkirkelige Råds holdning.

Abonner på Nyt via e-mail

MINDRETALSKIRKE BLIVER BROBYGGER I TALEBAN-STYRET PAKISTANSK PROVINS

I Pakistans nordvestlige grænseprovins ikke langt fra Afghanistan mærker befolkningen den økonomiske krise på egen krop. Prisen på brød er i de sidste måneder steget 900%. Samtidig er provinsen stærkt præget af kampe mellem militæret og Taleban. Det mærker provinsens kristne, som tæller blot 3% af befolkningen, også. For at komme i kirke skal menigheden forbi tre militære kontrolposter, kunne Humphrey Peters, Generalsekretær i den protestantiske Church of Pakistan, berette, da han for nylig besøgte Folkekirkens mellemkirkelige Råd.

Trods krig og krise er der dog også lyspunkter. Den pakistanske kirke har formået at blive brobygger midt i et af verdens brændpunkter. For internationale organisationer er det umuligt at få Taleban i tale, men den kristne kirke, der er lokal, opleves ikke som en trussel, og får derfor lov at fejre de kirkelige højtider midt i den anspændte situation. Taleban lader kirken være i fred, fordi den kan se, at deres krigere bliver behandlet på missionshospitalet, hvor der ikke bliver gjort forskel på sårede. Under den internationale Muhammedkrise var der oprør mod de kristne i Pakistan, men nogle af overfaldsmændene stoppede op midt i oprøret og proklamerede, at de kristne "har vasket vores sår," og derfor stoppede angrebene, fortæller Humphrey Peters. Kirkens diakonale udsyn har på den måde været med til at gøre den kristne kirke til en fredsskaber midt i en krigszone. På denne måde spiller den lokale kirke en global rolle, sagde generalsekretæren og fortsatte: "hvis en lille kirke kan trykke hænder med Taleban viser det også, at kirken kan fungere som brobygger." Kirkens lokale brobygning får således global betydning.

Et konkret eksempel på brobygning er projekt "faith friends" (trosvenner), som den pakistanske kirke har iværksat med stor succes. Efter Muhammedkrisen inviterede kirken Mullaher til et samtaleforum under overskriften "faith friends". Siden er der kommet hinduer og sikher med, og forummet er i øvrigt begyndt at samle penge til symbolske handlinger som at købe mikrofoner til en moské og Bibler til et vandrehjem. På denne måde bliver brobygningen synliggjort på en meget praktisk og symbolsk måde, til inspiration både i Pakistan og i en større international sammenhæng.

Af Jørgen Skov Sørensen

"Den der løfter blikket ser ingen grænser"

FORMANDENS HJØRNE

F Folkekirkens mellemkirkelige Råd er, som navnet siger, en del af folkekirken, og vi må derfor anse det for en forpligtelse, at Rådet på folkekirkens grundlag arbejder for de bedste vilkår for kirken og dens arbejde. Hertil hører forpligtelsen på et mellemkirkeligt fællesskab. Hvordan det skal udfolde sig, viser sig i de opgaver, Rådet tager op, og det arbejde, der er fastlagt i vore aftaler med andre kirker. Spørgsmålene stilles til os, og svarene finder vi ved fælles hjælp frem til.

Men det er ikke blot Folkekirkens mellemkirkelige Råds opgave at arbejde for et fælles mellemkirkeligt grundlag og samarbejde. Forpligtelsen kommer også til at ligge hos de kommende stiftsråd, hvordan de end organiserer sig, om det bliver med et særligt mellemkirkeligt udvalg, eller det bliver hele stiftsrådet, der skal arbejde med de mellemkirkelige opgaver. Loven åbner for begge muligheder.

I dag er jeg tilbøjelig til at mene, at det skal være hele stiftsrådets opgave, og det vil betyde for nogle af de nye valgte stiftsrådsmedlemmer et skifte i fokus i det kirkelige arbejde. Men det er væsentligt, og det er medlemmernes pligt at engagere sig og tage hvervet på sig.

Første gang menighedsrådsmedlemmer vælges skal de afgive en erklæring om loyalt at støtte folkekirkens arbejde og respektere det grundlag, kirken bygger på. Det skriver man under på.

Man kan have forskellige meninger om en sådan erklæring. Nogle anser det for en ligegyldig formalitet, men jeg hører til dem, der er overbevist om, at et løfte forpligter, og at det viser sig bl.a. i regelmæssig kirkegang for de flestes vedkommende.

Den erklæring, der aflægges af menighedsrådsmedlemmer, skal også aflægges af medlemmer i de nye stiftsråd, såfremt de ikke er medlemmer af et menighedsråd. Det må siges at være et naturligt krav. Skulle det ske, at den der vælges til Folkekirkens mellemkirkelige Råd af stiftsrådet ikke er medlem af hverken stiftsrådet eller et menighedsråd, ja, så afkræves der ikke i udgangspunktet nogen erklæring. Det vil vi gerne råde bud på, og vi har derfor i vort høringssvar til [udkast til bekendtgørelse om stiftsråd](#) bedt om, at også medlemmer af Folkekirkens mellemkirkelige Råd ved en erklæring bliver forpligtede på at arbejde for de bedste – mellemkirkelige - vilkår i folkekirken.

Af Paul Verner Skærved

REFORMATOREN CALVIN FYLDER 500 ÅR

I år fylder reformatoren Jean Calvin 500 år. Det bliver fejret verden rundt med konferencer, bogudgivelser, udstillinger m.m. Calvin levede omtrent samtidigt med den anden store reformator, Martin Luther. Mens den lutherske reformation tog udgangspunkt i Tyskland, virkede Calvin i Frankrig og Schweiz og lagde grunden til de reformerte kirker (også kaldet calvinske eller presbyterianske).

Calvins indflydelse på eftertiden kan næsten ikke overvurderes, og den har været mindst lige så stor som Luthers. På verdensplan er der i dag også flere reformerte end lutheranere. Calvin sættes ikke uden grund i forbindelse med udviklingen af den særlige vestlige kapitalisme og liberalisme. Besøger man Genève, hvorfra Calvin gennemførte sin reformation, er der den dag i dag et usædvanligt højt antal urmagere og banker: Det er

et godt billede på den calvinske arv, nemlig den kristnes pligt til at være nøjeregnende med tid og økonomi. I Danmark er kendskabet til Calvin ikke særlig stort, selvom der har foregået og stadig foregår en vis indirekte påvirkning fx gennem den schweizisk reformerte teolog Karl Barth og nyere amerikansk teologi, som i vid udstrækning også er calvinsk inspireret. Folkekirken har haft nadverfællesskab med de reformerte kirker siden 1956, og i 2001 tilsluttede folkekirken sig Leuenberg Kirkefællesskabet, som består af både lutherske og reformerte kirker i Europa. I Danmark er der fire reformerte menigheder: En i Fredericia, og tre i København. For mere information om fejringen af Calvins 500 års dag se www.calvin500.org eller www.calvin500.com

Af Jan Nilsson

PROJEKT FORFULGTE KRISTNE PÅ TEGNEBRÆTTET

På forslag fra Rådets arbejdsgruppe vedr. Kirkernes Verdensråd besluttede Folkekirkens mellemkirkelige Råd tidligere på året at iværksætte et oplysningsprojekt i folkekirken omkring forfulgte kristne i verden. Arbejdsgruppen har siden da haft mulighed for at arbejde videre med planerne for at komme nærmere på et mere konkret indhold af et sådant projekt. Arbejdsgruppen vil gerne præsentere et projekt, som peger på samarbejde og dialog – projektet skal være for nogle og ikke imod nogle andre. Samtidigt foreslår arbejdsgruppen, at projektet snarere end at brede emnet ud bør fokusere

på enkelte nationale eller regionale områder, hvor Rådet kan arbejde sammen med frie folkekirkelige organisationer, som i forvejen arbejder og har kendskab til situationen. Arbejdsgruppen bemærker endvidere, at det er afgørende for projektet at der skabes ejerskab til det i sogne og stifter. Kirkernes Verdensråd arbejder med problemstillingen og vil kunne bidrage til projektet.

Af Jørgen Skov Sørensen

Kort nyt

Økumenisk Efterårskursus

Temaet for dette års Økumenisk Efterårskursus er "Sekularisering og religiøs vitalitet." Udgangspunktet for temaet er, at sekularisering ikke nødvendigvis betyder mindre religion, men religion på en ny måde. På kurset vil der blive arbejdet med den udfordring, som dette stiller kirkerne overfor. Mødet holdes 6.-7. november 2009 på Hotel Nyborg Strand. Program og mulighed for online-tilmelding findes på www.oekumenisk-efteraarskursus.dk.

Nyt fra KEKs Generalforsamling

Det arktiske miljø var på dagsordenen på KEKs generalforsamling i Lyon den 15.-21. juli. Pressemeddelelser, fotos og budskaber fra generalforsamlingen kan findes på www.assembly.ceceurope.org. På www.paakjaer.kristenblog.dk kan man læse den danske delegations blog fra mødet. Efter valg på Generalforsamlingen er 2 danskere repræsenterede i henholdsvis KEKs styrende organ og en arbejdsgruppe, der skal fremlægge reformforslag for organisationen over de næste 4 år.

Økumenisk Ungdom blogger

På Økumenisk Ungdoms nye hjemmeside kan man følge med i en blog om aktuelle emner og planer for fremtiden. Læs mere på www.oku.dk

En bøn udefra

Herre, hør os...
Væk i os kraften til kristen enhed
Omvend vore hjerter

Bøn fra Mellemøsten

JORDENS OG SJÆLENS OVERLEVELSE - EN BREVVEKSLING FRA 2018 AF STEFAN EDMAN OG MARTIN LÖNNEBO

ANMELDELSE

To kendte svenske klima-engagerede – en teolog og en biolog – har skrevet en spændende og udfordrende bog om klimakrisen og dens åndelige dimensioner. Bogen er skrevet som en brevudveksling mellem de to i år 2018 med det formål at formulere håb og inddrage etiske, moralske og åndelige

overvejelser i en tiltagende og presserende klimakrise, som er resultatet af menneskers overforbrug. Det er ikke nok med økonomiske og teknologiske løsninger på klimakrisen, hævder de, men der er behov for en omstilling til et mere varsomt forbrug og en materielt enklere livsstil.

I et nok ikke urealistisk billede af verden i 2018 er der sket mange positive tiltag for at nedbringe det globale CO₂-niveau. Men ikke nok – og en såkaldt Meganino har ramt jorden og efterladt millioner døde. Denne katastrofe danner baggrunden for biologens og teologens samtale og er med til at tegne et billede af en truet klode og et truet håb for fremtiden.

Med udgangspunkt i FN's Klimapanel's rapporter og i poetisk samtale med filosoffer, teologer og naturvidenskabsfolk er brevudvekslingen kompakt og dyb. Centralt er håbet, simpelthen fordi det er nødvendigt. "Hvis vi bevarer håbet, kan vi fortsætte med at arbejde for en god fremtid, helt uafhængigt af hvor gunstige udsigterne er. Så bliver det noget man bare må gøre. Selv om vi skulle gå fra katastrofe til katastrofe," skriver de. Og det er hvad brevvekslingen er – en øvelse i at insistere på håbet – også selvom katastrofen truer.

Man kan blive klog af læsningen. Inspireret. Frygtsom. Men man bliver også trøstet – således at man også får 'livsmod til praktisk handling'. Bogen giver ingen nemme svar, men mange gode input både til åndelig inspiration, eftertanke og praktisk handling.

Bogen er ikke let sommerlæsning, men snarere stof der må læses i bidder, som kræver tid til eftertænksomhed og fordøjelse. Og måske en tur i skoven, sådan som forfatterne også opmuntrer hinanden til.

Af Hanna Smidt, akademisk medarbejder på Danske Kirkers Råd

OPSANG!

I foråret arrangerede Folkekirkens mellemkirkelige Råd på invitation fra medlem af Europaparlamentet, Karin Riis-Jørgensen, en studietur til Bruxelles. Karin Riis-Jørgensen følger op i denne udgaves opsang:

I Danmark møder man ofte den opfattelse, at vi skal holde kristendom og politik fuldstændigt adskilt. Men kristendom har i århundreder bidraget til at forme europæisk identitet og politisk tænkning. Og selvfølgelig har kristendom og politik noget at give hinanden. Og vi skal ikke langt ud over Danmarks grænser, før både ortodokse, katolikker og protestanter blander sig i politik og de nære livsforhold.

Og netop det fik mig til, for godt et år siden, at opfordre de danske biskopper til at komme til Bruxelles og se nærmere på 'det der EU'. For i Bruxelles har den katolske kirke stor og stadig stigende indflydelse i EU, og den bør have et værdigt modspil. Problemet er, at den katolske lobby tager patent på kristendommen og på den kristne etik. Vi har i den danske folkekirke tradition for dialog, for rummelighed og accept. De traditioner bør være synlige og bør præge den europæiske fremtid. Derfor skal den danske folkekirke åbne sig mod Europa og være med til at præge det europæiske livssyn.

I denne verden med drab og lidelse i religionens navn er der mange, som stejler, og ønsker at politik og

religion holdes adskilt med vandtætte skotter. Men religionen er allerede til stede i europæisk politik. Derfor ønsker jeg, at de værdier, jeg er vokset op med i den danske Folkekirke, kommer ud over sognegrænsen og ud i Europa, så den katolske konservatisme ikke bliver alene om at bidrage til debatten om etiske og kirkelige temaer. Et bidrag, som kan balancere og nuancere debatten.

Biskoppernes besøg har affødt mange reaktioner – både positive og kritiske. Nogle frygter fejlagtigt, at den danske folkekirke nu i bedste lobbyist-stil skal indtage Bruxelles, som var den tele- eller tobaksindustrien. Men det er langt fra den rolle, som jeg ser den danske kirke spille. Det er derimod min klare opfattelse, at både folkekirken og de danske EU politikere, kunne have gavn af, at kirken kunne formidle, hvad der af biskop Kresten Drejergaard så rammende er blevet kaldt "et sobert informationsflow mellem Danmark og Bruxelles". Det kan kun være begge parter til gavn!

Af Karin Riis-Jørgensen, fhv. medlem af Europaparlamentet